

Blake Crouch

Reset

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Recursion*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Crown, an imprint of the Crown Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC, New York.

© Blake Crouch, 2019

© Vertaling uit het Engels: Caspar Wijers en Henk Moerdijk, 2019

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2019

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Mark Hesseling, Wageningen

© Omslagbeeld: Designelements @ Shutterstock

Foto auteur: © Magnus Ragnvid

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5582 6

ISBN 978 90 443 5583 3 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jacque

BOEK EEN

Tijd is slechts herinnering in aanbouw.

Vladimir Nabokov

BARRY
2 november 2018

Barry Sutton rijdt de baan gereserveerd voor hulpdiensten op voor de hoofdingang van het Poe Building, een art-deco-wolkenkrabber glinsterend in het witte licht van de gevelverlichting. Hij stapt uit zijn Ford Crown Victoria, rent de stoep over, en wringt zichzelf door de draaideuren de lobby binnen.

De nachtportier staat bij de rijen liften en houdt er een open terwijl Barry zich naar hem toe haast, het geluid van zijn schoenen galmend tegen het marmer.

‘Welke verdieping?’ vraagt Barry terwijl hij de lift instapt.

‘Veertig. Als je boven bent, ga dan rechtsaf en loop de hele gang door.’

‘Er komen zo meteen nog meer agenten. Zeg even dat ze hier moeten wachten tot ik een seintje geef.’

De lift stuift omhoog, wat je niet zou verwachten gezien de leeftijd van het gebouw, en Barry voelt het meteen in zijn buik. Als de deuren eindelijk openschuiven loopt hij langs het naambordje van een advocatenfirma. Er brandt hier en daar licht, maar het is vooral donker op de verdieping. Hij rent over het tapijt, langs stille kantoren, een vergaderzaal, een rustruimte, een bibliotheek. Aan het eind van de gang ziet hij een receptieruimte die bij het grootste kantoor hoort.

Door het gedimde licht zijn alle details gehuld in grijstinten. Een uitgestrekt mahoniehouten bureau, bedekt met documenten en papieren. Een ronde tafel met blocnotes en bekers met koude, bitter ruikende koffie. Een uitgebreide bar, compleet met duur uitzierende flessen whisky. Een verlicht aquarium dat zoemt aan de andere kant van de ruimte en een kleine haai en een paar tropische vissen bevat.

Terwijl Barry naar de openslaande deuren loopt, zet hij zijn tele-

foon op stil en doet zijn schoenen uit. Hij pakt de klink vast, duwt de deur zachtjes open en glipt naar buiten, het terras op.

De omliggende wolkenkrabbers aan de Upper West Side zien er mysterieus uit in hun verlichte mistsluiers. Het stadslawaai klinkt hard en dichtbij – claxongeluid weerkaatst tussen de gebouwen en in de verte racen ambulances, op weg naar weer een andere tragedie. De spits van het Poe Building is minder dan 15 meter boven hem, een kroon van glas en staal met Gotisch metselwerk.

De vrouw zit vijf meter verderop naast een afgesloten waterspuwer met haar rug naar Barry toe, haar benen bungelen over de rand van het gebouw.

Hij sluipt dichterbij, het nat van de plavuizen dringt zijn sokken binnen. Als hij dichtbij genoeg kan komen zonder opgemerkt te worden, trekt hij haar weg bij de rand voordat ze doorheeft wat...

‘Ik ruik je luchtje,’ zegt ze zonder om te kijken.

Hij blijft staan.

Zij kijkt om naar hem en zegt: ‘Nog een stap en ik spring.’

Het is moeilijk te zeggen in het omringende licht, maar ze lijkt rond de veertig te zijn. Ze draagt een donkere blazer en bijpassende rok en ze moet hier al een tijdje hebben gezeten, want haar kapsel is ingezakt door de mist.

‘Wie ben jij?’ vraagt ze.

‘Barry Sutton. Ik ben rechercheur bij de Centrale Afdeling Inbraken van de NYPD.’

‘Ze hebben iemand gestuurd van Inbraken?’

‘Ik bleek het dichtstbij te zijn. Hoe heet u?’

‘Ann Voss Peters.’

‘Mag ik Ann zeggen?’

‘Tuurlijk.’

‘Kan ik iemand voor je bellen?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Ik ga even hier staan zodat je niet je nek hoeft te blijven verrekken om me aan te kijken.’

Barry gaat zo staan dat hij ook bij de balustrade terechtkomt, op drie meter van waar zij zit. Hij kijkt over de rand en verkrampft van binnen.

‘Oké, laat maar horen,’ zegt ze.

‘Sorry?’

‘Je bent hier toch om me op andere gedachten te brengen? Doe je best maar dan.’

Hij had in de lift naar boven, terugdenkend aan zijn zelfmoordtraining, bedacht wat hij zou gaan zeggen. Nu, op het moment van de waarheid, is hij er niet meer zo zeker van. Het enige wat hij zeker weet, is dat hij ijskoude voeten heeft.

‘Ik begrijp dat alles op dit moment hopeloos voor je lijkt, maar het is niet meer dan een momentopname en momenten gaan ook weer voorbij.’

Ann kijkt recht omlaag langs de rand van het gebouw, 150 meter naar de straten beneden, haar handpalmen plat op het steen dat is aangetast door decennia van zure regen. Ze hoeft zich alleen nog maar af te zetten. Hij vermoedt dat ze de de film in haar hoofd afdraait, beeld voor beeld tot het punt dat ze het echt doet. Om het laatste beetje moed te verzamelen.

Hij ziet dat ze rilt.

‘Mag ik je mijn jasje geven?’ vraagt hij.

‘Ik ben bang dat je niet veel dichterbij moet komen, rechercheur.’

‘Waarom niet?’

‘Ik lijd aan FMS.’

Barry wil bijna wegrekken. Natuurlijk heeft hij gehoord van False Memory Syndrome, maar hij heeft nog nooit iemand ontmoet met die aandoening. Nooit dezelfde lucht ingeademd. Hij weet niet meer zeker of hij haar moet proberen vast te pakken. Hij wil ook niet eens zo dichtbij zijn. Nee zeg, wat een onzin. Als zij aanstalten maakt te springen, gaat hij proberen haar te redden, en als hij dan FMS krijgt, dan is dat maar zo. Dat is het risico dat je neemt door agent te worden.

‘Hoelang heb je het al?’ vraagt hij.

‘Op een ochtend, een maandje geleden, zat ik plotseling in een appartement hier in de stad, in plaats van in mijn huis in Middlebury, in Vermont, met een stekende pijn in mijn hoofd en een vreselijke bloedneus. Eerst had ik geen idee waar ik was. En toen herinnerde ik me... ook dít leven. Hier en nu ben ik alleenstaand, een investeringsbankier, ik gebruik mijn meisjesnaam. Maar ik heb...’ ze vecht zichtbaar tegen haar emoties, ‘herinneringen aan mijn andere leven in Vermont. Ik was de moeder van een negenjarig kind dat Sam heet. Ik runde een tuinarchitectuurbedrijf met mijn man, Joe Behrman. We waren zo gelukkig als iedereen verdient te zijn.’

‘Hoe voelt het?’ vraagt Barry, die stiekem een stap dichterbij doet.

‘Hoe voelt wat?’

‘Je valse herinneringen aan dit leven in Vermont?’

‘Ik herinner me niet alleen mijn bruiloft. Ik herinner me ook de ruzie over het ontwerp voor de taart. Ik herinner me de kleinste details in ons huis. Onze zoon. Elk moment van zijn geboorte. Zijn lach. De moedervlek op zijn linkerwang. Zijn eerste schooldag en dat hij niet wilde dat ik hem achterliet. Maar als ik me Sam probeer voor de geest te halen, zie ik hem in zwart-wit. Er zit geen kleur in zijn ogen. Ik hou mezelf voor dat ze blauw waren. Ik zie alleen zwart.’

Al mijn herinneringen aan dat leven zijn gekleurd in grijstinten, als stills uit een zwart-witfilm. Ze voelen echt aan, maar het zijn fantoomachtige, spookherinneringen.’ Ze begint te huilen. ‘Iedereen denkt dat films alleen valse herinneringen zijn aan de belangrijke momenten in je leven, maar wat veel meer pijn doet zijn de kleine dingen. Ik herinner me niet alleen mijn echtgenoot. Ik herinner me ook de geur van zijn adem in de ochtend als hij zich naar mij omdraaide in bed. Dat ik elke keer als hij voor mij opstond om zijn tanden te poetsen wist dat hij terug naar bed zou komen en zou proberen seks met me te hebben. Aan dat soort dingen ga ik

kapot. De meest minuscule, precieze details waardoor ik weet dat het is gebeurd.'

'En dit leven dan?' vraagt Barry. 'Betekent dat niet iets voor je?'

'Misschien krijgen sommige mensen EMS en geven ze de voorkeur aan hun huidige herinneringen boven hun valse, maar er is niets in dit leven dat ik wil. Ik heb het vier lange weken geprobeerd. Ik kan niet meer doen alsof.' Tranen trekken sporen door haar eyeliner. 'Mijn zoon heeft nooit bestaan. Begrijp je dat? Hij is niet meer dan een mooie systeemfout in mijn brein.'

Barry waagt nog een stap haar kant op, maar ze heeft hem dit keer door.

'Waag het niet dichterbij te komen.'

'Je bent niet alleen.'

'Ik ben verdomme harstikke alleen.'

'Ik ken je pas een paar minuten en ik zou er kapot van zijn als je dit deed. Denk aan de mensen die van je houden. Denk aan hun gevoelens.'

'Ik heb Joe opgespoord,' zegt Ann.

'Wie?'

'Mijn echtgenoot. Hij woonde in een villa in Long Island. Hij deed alsof hij me niet herkende, maar ik weet wel beter. Hij had een totaal ander leven. Hij was getrouwd, ik weet niet met wie. Ik weet niet of hij kinderen had. Hij deed alsof ik gek was.'

'Het spijt me, Ann.'

'Dit doet te veel pijn.'

'Luister, ik weet wat je doormaakt. Ik wilde overal een einde aan maken. Ik sta hier nu en ik kan je zeggen dat ik blij ben dat ik het niet heb gedaan. Ik ben blij dat ik de kracht had om dat gevoel te overwinnen. Dit dieptepunt is niet waar jouw levensverhaal eindigt. Het is maar een hoofdstuk.'

'Wat heb jij meegemaakt?'

'Ik heb mijn dochter verloren. Ik ga ook gebroken door het leven.'

Ann kijkt naar de oplichtende skyline. ‘Heb je foto’s van haar? Praat je nog met mensen over haar?’

‘Ja.’

‘Zij heeft in ieder geval nog bestaan.’

Er is echt niets wat hij daar tegenin kan brengen.

Ann kijkt weer naar beneden door haar benen. Ze schopt een van haar pumps uit.

Kijkt hoe die valt.

En stuurt de andere erachteraan, naar beneden.

‘Ann, alsjeblieft.’

‘In mijn vorige leven, mijn valse leven, sprong Joe’s eerste vrouw, Franny, van dit gebouw, van deze rand trouwens, vijftien jaar geleden. Ze had een klinische depressie. Ik weet dat hij zichzelf de schuld gaf. Voordat ik wegging uit zijn huis in Long Island zei ik tegen Joe dat ik vanavond van het Poe Building zou springen, net als Franny. Het klinkt stom en wanhopig, maar ik had gehoopt dat hij me hier zou komen redden. Zoals hij dat naliet bij haar. Eerst dacht ik dat jij hem was, maar hij droeg nooit een luchtje. Ze lacht droevig en vervolgt: ‘Ik heb dorst.’

Barry gluurt door de open deuren en het donkere kantoor en ziet twee agenten paraat staan bij de receptiebalie. Hij kijkt weer naar Ann. ‘Waarom klim je daar niet even van af, dan lopen we samen naar binnen om een glas water voor je te pakken.’

‘Zou jij het voor me kunnen halen?’

‘Ik kan je hier niet achterlaten.’

Haar handen trillen nu en hij ziet een plotselinge vastberadenheid in haar ogen.

Ze kijkt naar Barry. ‘Dit is niet jouw fout,’ zegt ze. ‘Het was voorbestemd om zo af te lopen.’

Nee, Ann—

‘Mijn zoon is uitgewist.’

En met een ongedwongen elegantie laat ze zich van de rand glijden.

HELENA
22 oktober 2007

Nu ze onder de douche staat om zes uur 's ochtends en probeert wakker te worden terwijl het warme water langs haar huid glijdt, wordt Helena overvallen door het hevige gevoel dat ze dit precieze moment als eens eerder heeft beleefd. Het is niets nieuws. Ze leidt al sinds haar twintigste aan déjà vu. En trouwens, er is weinig bijzonders aan dit moment onder de douche. Ze vraagt zich af of Mountainside Capital haar voorstel al heeft bekeken. Het is alweer een week geleden. Ze had inmiddels iets gehoord moeten hebben. Ze hadden haar in ieder geval al uitgenodigd moeten hebben voor een gesprek als ze geïnteresseerd waren.

Ze zet een pot koffie en maakt haar favoriete ontbijt: zwarte bonen, drie zachtgekookte eieren, besprenkeld met ketchup. Ze gaat zitten aan de kleine tafel bij het raam en kijkt hoe de lucht zich vult met licht boven haar buurt aan de rand van San Jose.

Ze heeft in een maand tijd nog geen dag gehad om haar was te doen en de vloer van haar slaapkamer is zo goed als gestoffeerd met vuile kleren. Ze graaft door de stapels totdat ze een t-shirt en een spijkerbroek vindt waarin ze nog net het huis uit durft.

Terwijl ze haar tanden poetst gaat de telefoon. Ze spuugt, spoelt haar mond en pakt de telefoon in haar slaapkamer bij de vierde beltoon.

‘Hoe is het met mijn meisje?’

De stem van haar vader tovert altijd een glimlach om haar mond.

‘Hoi, pap.’

‘Ik dacht dat ik je niet te pakken zou krijgen. Ik wilde je niet lastigvallen op het lab.’

‘Nee, het is oké, hoe is het?’

‘Moest aan je denken. Al iets gehoord over je voorstel?’

‘Nog niet.’

‘Ik heb er een heel goed gevoel over, dat het doorgaat.’

‘Ik weet het niet. Dit is een lastige stad. Veel concurrentie. Veel enorm slimme mensen op zoek naar geld.’

‘Maar niet zo slim als mijn meisje.’

Ze kan niet meer zo goed tegen haar vaders vertrouwen in haar. Zeker op deze ochtend, met het schrikbeeld van mislukking dat haar boven het hoofd hangt, in een kleine, smerige slaapkamer in een ongemeubileerd huis met kale muren waar ze het afgelopen jaar niet een persoon heeft ontvangen.

‘Hoe is het weer?’ vraagt ze om van onderwerp te veranderen.

‘Sneeuw gisteren. Voor het eerst dit seizoen.’

‘Dik pak?’

‘Een paar centimeter. Maar de bergen zijn wit.’

Ze ziet ze voor zich – de Front Range van de Rocky Mountains, de bergen uit haar jeugd.

‘Hoe gaat het met mam?’

Er valt een piepkleine stilte.

‘Het gaat goed met je moeder.’

‘Pap.’

‘Ja?’

‘Hoe gaat het met mam?’

Ze hoort hem langzaam uitademen. ‘We hebben betere dagen gehad.’

‘Is ze wel in orde?’

‘Ja hoor. Ze ligt boven te slapen.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Niets speciaals.’

‘Zeg nou.’

‘Gisteravond speelden we Gin Rummy na het eten, zoals altijd. En ze wist... de regels gewoon niet meer. Ze zat aan de keukentafel, keek naar haar kaarten, de tranen rolden over haar wangen. We spelen het al dertig jaar.’

Ze hoort zijn hand over de hoorn.

Hij is aan het huilen, vijftienhonderd kilometer verderop.

‘Pap. Ik kom naar huis.’

‘Nee, Helena.’

‘Je hebt mijn hulp nodig.’

‘We worden hier goed geholpen. We gaan vanmiddag naar de dokter. Als je je moeder wil helpen, zorg dan dat je de financiering rondkrijgt en bouw je stoel.’

Ze wil het hem niet vertellen, maar het duurt nog jaren voordat de stoel er is. *Lichtjaren*. Het is een droom, een luchtspiegeling.

Ze schiet vol. ‘Je weet dat ik dit voor haar doe.’

‘Ik weet het, schat.’

Eventjes zijn ze allebei stil, ze proberen te huilen zonder dat de ander het merkt, wat jammerlijk mislukt. Ze wil niets liever dan hem vertellen dat het gaat lukken, maar dan zou ze liegen.

‘Ik bel weer als ik vanavond thuiskom,’ zegt ze.

‘Oké.’

‘Wil je mam alsjeblieft zeggen dat ik van haar hou?’

‘Doe ik. Maar dat weet ze al.’

*

Vier uur later, in de krochten van het neurowetenschapsgebouw in Palo Alto, is Helena het beeld van het geheugen van een bange muis aan het bestuderen – fluorescerende neuronen, met elkaar verbonden door een spinnenweb van synapsen – als de vreemdeling in de deuropening verschijnt. Ze kijkt over de rand van de monitor naar een man in een kakibroek en een wit t-shirt, met een glimlach die net iets te opgewekt is.

‘Helena Smith?’ vraagt hij.

‘Ja?’

‘Ik ben Jee-woon Chercover. Kan ik je even spreken?’

‘Dit is een beveiligd lab. Je mag hier eigenlijk helemaal niet zijn.’

‘Sorry dat ik zomaar binnenva, maar ik denk dat je wel wilt horen wat ik te vertellen heb.’

Ze zou hem kunnen vragen weg te gaan, of de beveiliging bellen. Maar hij ziet er niet bedreigend uit.

‘Oké,’ zegt ze en ze beseft ineens dat deze man getuige is van de verzamelwoede in haar kantoor – raamloos, krap, met geverfde betonblokken als muren, en wat het geheel nog claustrofobischer maakt zijn de meterhoge torens archiefdozen, twee rijen diep om haar bureau heen, gevuld met duizenden uittreksels en artikelen. ‘Sorry voor de troep. Ik zal een stoel voor je pakken.’

‘Laat mij maar.’

Jee-woon sleept een klapstoel mee en gaat tegenover haar zitten, zijn blik gaat over de muren, die bijna totaal bedekt zijn met hogeresolutiebeelden van muisherinneringen en neuronale dynamieken van dementie- en alzheimerpatiënten.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vraagt ze.

‘Mijn werkgever is erg onder de indruk van het artikel over herinneringsbeschrijvingen dat je hebt gepubliceerd in *Neuron*.’

‘Heeft je werkgever een naam?’

‘Tsja, dat hangt ervan af.’

‘Van...?’

‘Hoe dit gesprek gaat.’

‘Waarom zou ik überhaupt een gesprek voeren met iemand van wie ik niet weet namens wie die spreekt?’

‘Omdat je Stanford-geld over zes weken op is.’

Ze trekt een wenkbrauw op.

‘Mijn baas betaalt me heel goed om alles te weten over de mensen die hij interessant vindt.’

‘Je begrijpt toch wel dat wat je net zei enorm griezelig is, hè?’

Jee-woon pakt zijn leren schoudertas en haalt er een document in een marineblauwe map uit.

Haar voorstel.

‘Natuurlijk!’ zegt ze. ‘Jij bent van Mountainside Capital!’

‘Nee. En ze gaan jou niet financieren.’

‘Hoe kom je daar dan aan?’

‘Dat doet er niet toe. Niemand gaat jou financieren.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Vanwege dit?’ Hij gooit het beursvoorstel op de puinhopen op het bureau. ‘Het is te bedeesd. Het is hetzelfde als wat je de laatste drie jaar op Stanford hebt gedaan. Het is niet ambitieus genoeg. Je bent achtendertig, dat staat gelijk aan negentig in de wetenschap. Op een ochtend in de niet zo verre toekomst word je wakker en besef je dat je je beste tijd hebt gehad. Dat je tijd verdaan hebt—’

‘Je moest maar eens gaan.’

‘Ik wil je niet beledigen. Sorry dat ik het zeg, maar jouw probleem is dat je niet durft te vragen wat je echt wilt.’ Ze merkt dat deze vreemdeling haar op een of andere manier aan het uithoren is. Ze weet dat ze er niet op moet ingaan, maar ze kan er niets aan doen.

‘En waarom ben ik bang om te vragen wat ik echt wil?’

‘Omdat wat jij echt wilt vreselijk veel geld gaat kosten. Jij hebt geen bedrag met zes nullen nodig. Jij hebt er acht nodig. Misschien wel negen. Je hebt een team van programmeurs nodig om te helpen met het ontwerp van een algoritme voor ingewikkelde geheugenopslag en -voorspelling. De infrastructuur voor onderzoek met proefpersonen.’

Ze staart hem aan van achter haar bureau. ‘Ik heb het niet over proefpersonen gehad in dat voorstel.’

‘Wat als ik je vertel dat wij je alles zullen geven waar je om vraagt. Onbeperkte financiering. Zou je interesse hebben?’

Haar hart gaat steeds sneller kloppen.

Gaat het op deze manier gebeuren?

Ze denkt aan de stoel van vijftig miljoen dollar die ze zo graag wil bouwen sinds haar moeder haar leven begint te vergeten. Gek genoeg heeft ze die nooit volledig voor zich gezien, alleen als de technische tekeningen in de patentaanvraag die ze ooit wil indienen, getiteld *Immersief platform voor de voorspelling van expliciete, episodische langetermijnherinneringen*.

‘Helena?’

‘Als ik ja zeg, vertel jij me dan wie je baas is?’

‘Ja.’

‘Ja.’

Hij vertelt het haar.

Terwijl haar mond openvalt pakt Jee-woon nog een ander document uit zijn schouder tas en geeft het aan haar, over de archiefdozen heen.

‘Wat is dit?’ vraagt ze.

‘Een werknemers- en geheimhoudingsverklaring. Niet onderhandelbaar. Ik denk dat je de financiële voorwaarden heel aantrekkelijk zult vinden.’

BARRY

4 november 2018

Het café bevindt zich op een schilderachtige plek aan de oever van de Hudson, in de schaduw van de West Side Highway. Barry komt vijf minuten te vroeg aan en ziet dat Julia er al zit, aan een tafeltje onder een parasol. Ze omhelzen elkaar kort en voorzichtig, alsof ze allebei van glas zijn gemaakt.

‘Goed je te zien,’ zegt hij.

‘Ik ben blij dat je wilde komen.’

Ze gaan zitten. Een ober komt langs om hun drankjes op te nemen.

‘Hoe gaat het met Anthony?’ vraagt Barry.

‘Heel goed. Druk met het nieuwe ontwerp van de lobby van het Lewis Building. Gaat het goed op jouw werk?’

Hij vertelt haar niet over de zelfmoord die hij niet kon verhinderen, twee avonden geleden. Ze praten over van alles en nog wat tot de koffie komt.

Het is zondag en er zijn massa's mensen die komen brunchen. Vanaf elke tafel in de buurt stijgt gezellig geklets en gelach op, maar

zij nippen in de schaduw stilletjes aan hun koffie.

Niets en alles hebben ze te zeggen.

Een vlinder fladdert om Barry's hoofd totdat hij die vriendelijk wegwuift.

Soms stelt hij zich 's avonds laat uitgebreide gesprekken voor met Julia. Uitwisselingen waarin hij alles vertelt wat er de laatste jaren aan hem heeft zitten knagen – de pijn, de woede, de liefde – en luistert dan als zij hetzelfde doet. De lucht klaren totdat ze op het punt komen dat hij haar eindelijk begrijpt, en zij hem.

Maar in levenden lijve voelt het nooit goed. Het lukt hem nooit te zeggen wat hij in zijn hart voelt, dat altijd verkrampt en gesloten aandoet, verpakt in littekenweefsel. Het ongemak doet hem niet zoveel meer als vroeger. Hij heeft zich neergelegd bij het idee dat je leven deels bestaat uit het onder ogen zien van je mislukkingen, en soms zijn die mislukkingen mensen van wie je ooit hield.

'Ik ben benieuwd wat ze nu zou doen,' zegt Julia.

'Ik hoop dat ze hier bij ons zou zitten.'

'Ik bedoel qua werk.'

'Aha. Advocaat natuurlijk.'

Julia lacht: een van de mooiste geluiden die hij ooit heeft gehoord en hij kan zich niet herinneren wanneer hij dat voor het laatst heeft gehoord. Prachtig maar ook verpletterend om te ervaren. Een soort geheim uitzicht op iemand die hij ooit kende.

'Ze ging altijd overal tegenin,' zegt Julia. 'En won ook bijna altijd.'

'Wij waren watjes.'

'Een van ons zeker ja.'

'Ik?' zegt hij met gespeelde verontwaardiging.

'Op haar vijfde had ze al door dat jij de zwakste schakel was.'

'Weet je nog die keer dat ze ons had overgehaald om haar te laten oefenen met achteruitrijden op de oprit...'

'Jou had overgehaald.'

'... en ze mijn auto door de garagedeur heenreed?'

Julia proest in lachen uit. ‘Ze was zo teleurgesteld.’

‘Nee, ze schaamde zich.’ Een halve seconde lang verscheen de herinnering voor zijn ogen. Of in ieder geval een stukje ervan. Meghan achter het stuur van zijn oude Camry, de achterkant half door de garagedeur geboord, haar gezicht rood met tranen die over haar wangen stroomden terwijl ze met witte knokkels het stuur vastklemde. ‘Ze was een doorzetter, slim ook, en ze zou vast iets interessants hebben gedaan met haar leven.’ Hij drinkt zijn koffie op en schenkt nog een kop in uit de roestvrijstalen cafetière die ze samen delen.

‘Het is fijn om over haar te praten,’ zegt Julia.

‘Ik ben blij dat ik het eindelijk kan.’

De ober komt ze vragen wat ze willen eten en de vlinder is er weer, hij daalt neer op het tafelblad naast het nog steeds opgevouwen servet van Barry, slaat zijn vleugels uit, poseert. Hij probeert het idee te verdringen dat het Meghan is die hem op een of andere manier achtervolgt, uitgerekend op deze dag. Het is natuurlijk een stom idee, maar de gedachte houdt aan. Net als toen een roodborstje hem acht straten lang achtervolgde door NoHo. Of laatst tijdens een wandeling met zijn hond door Fort Washington Park, toen een lieveheersbeestje maar bleef landen op zijn pols.

Terwijl het eten arriveert stelt Barry zich voor dat Meghan met hen aan tafel zit. De ruwe randjes van de adolescentie eraf geschuurd. Met haar hele leven nog voor zich. Hij kan haar gezicht niet zien, hoe hard hij het ook probeert, alleen haar handen die constant bewegen als ze praat, net zoals haar moeder beweegt wanneer ze overtuigd en enthousiast over iets is.

Hij heeft geen honger, maar dwingt zichzelf te eten. Het lijkt alsof Julia zich zorgen maakt over iets, maar ze prikt alleen een beetje tussen de overblijfselen van haar frittata en hij neemt een slokje water en nog een hap van zijn sandwich en tuurt in de verte naar de rivier.

De Hudson komt uit een vijver in het Adirondackgebergte die Lake Tear of the Clouds heet. Ze zijn daar een zomer heen geweest

toen Meghan acht of negen was. Gekampeerd tussen de dennenbomen. Gekeken naar vallende sterren. Geprobeerd aan het idee te wennen dat deze kleine bergvijver de bron van de Hudson is. Het is een herinnering waar hij bijna obsessief aan blijft terugdenken.

‘Je ziet er bedachtzaam uit,’ zegt Julia.

‘Ik moest denken aan onze vakantie naar Lake Tear of the Clouds. Weet je nog?’

‘Natuurlijk. We deden er twee uur over om de tent op te zetten in die stortbui.’

‘Volgens mij was het onbewolkt.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Nee, we lagen de hele nacht te rillen in de tent en konden niet slapen.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Ja. Die vakantie heb ik de basis gelegd voor mijn nooit-meer-wildernis-beleid.’

‘O, ja.’

‘Hoe kun je dat nou vergeten?’

‘Ik weet het niet.’ Hij doet het eigenlijk constant. Hij kijkt altijd terug, leeft meer in herinneringen dan in het heden en verandert ze vaak zodat ze er prettiger uitzien. Zodat ze perfect zijn. Nostalgie is voor hem een even goed verdovingsmiddel als alcohol. Ten slotte zegt hij: ‘Misschien voelde kijken naar vallende sterren met mijn meisjes als een betere herinnering.’

Ze gooit haar servet op haar bord en leunt achterover in haar stoel. ‘Ik ben laatst langs ons oude huis gegaan. Wauw, wat is dat veranderd. Doe jij dat weleens?’

‘Zo nu en dan.’

In werkelijkheid rijdt hij altijd langs hun oude huis als hij iets moet doen in New Jersey. Julia en hij raakten het kwijt na een gedwongen verkoop het jaar nadat Meghan was overleden en nu lijkt het nauwelijks nog op de plek waar zij woonden. De bomen zijn langer, voller, groener. Er is een uitbouw boven de garage en er woont nu een jong gezin. De hele voorgevel is tegenwoordig

van steen, er zijn nieuwe ramen in gezet. De oprit is verbreed en opnieuw geplaveid. De touwschommel die aan de eikenboom hing is al jaren geleden weggehaald, maar de initialen die Meghan en hij ooit in de voet van de stronk kerfden zijn er nog. Hij heeft ze afgelopen zomer nog aangeraakt – toen hij zomaar had besloten dat een taxiritje naar New Jersey om twee uur 's ochtends na een avondje uit met Gwen en de rest van de Centrale Afdeling Inbraken een goed plan was. Een smeris uit Jersey City was gearriveerd nadat de nieuwe eigenaren het alarmnummer hadden gebeld om melding te maken van een zwerver in hun voortuin. Hij was stomdronken maar werd niet gearresteerd. De agent had over Barry gehoord, wat hem was overkomen. Hij belde een taxi en hielp Barry op de achterbank, schoot de reis terug naar Manhattan voor en liet hem gaan.

Het briesje dat van het water komt brengt verkoeling en de zon verwarmt zijn schouders – een prettig contrast. Toeristenboten varen de rivier op en neer. Het verkeerslawaaï vanaf de snelweg boven hen gaat maar door. In de lucht staan kriskras de vervaagde condensatiestrepen van zo'n duizend vliegtuigen. Het is het einde van de herfst in de stad, een van de laatste mooie dagen van het jaar.

Hij bedenkt zich dat het binnenkort winter wordt en dat er weer een jaar voorbij is, voorbijgevlogen, de tijd gaat sneller en sneller. Het leven lijkt in niets op hoe hij het zich in zijn jeugd had voorgesteld, toen hij in de veronderstelling was dat je dingen in de hand kon hebben. Je kunt niets in de hand hebben. Alleen maar ondergaan.

De rekening komt en Julia wil gaan betalen, maar hij pakt hem weg en gooit zijn creditcard neer.

‘Dank je, Barry.’

‘Bedankt voor de uitnodiging.’

‘Laten we niet weer pas over een jaar afspreken.’ Ze heft haar glas ijswater. ‘Op onze jarige meid.’

‘Op onze jarige meid.’ Hij voelt een golf van verdriet door zijn borst schieten, maar hij ademt erdoorheen, en als hij weer praat is zijn stem bijna weer normaal. ‘Zesentwintig jaar.’

Na de brunch loopt hij naar Central Park. De stilte in zijn appartement voelt als een bedreiging op Meghans verjaardag, die de laatste vijf jaar niet goed verliep.

Hij raakt altijd in de war als hij Julia ziet. Nadat hun huwelijk ten einde kwam dacht hij nog heel lang dat hij zijn ex miste. Dat hij nooit meer over haar heen zou komen. Hij droomde vaak over haar en hij stond op met verdriet over haar afwezigheid, die aan hem vrat. De dromen hakten er flink in – half herinnering, half fantasie – omdat ze in die dromen de oude Julia leek. De glimlach. De volmondige lach. De lichtheid van het bestaan. Zij was degene die zijn hart weer had gestolen. Ze zou tot en met morgenochtend in zijn hoofd zitten, de totaliteit van het verlies zou hem blijven aanstaren, zonder te knippen, totdat de emotionele kater van de droom hem eindelijk zou loslaten als een traag oplossende mistbank. Hij zag Julia een keer in de nasleep van zo'n droom – een toevallige ontmoeting op een feestje van een oude vriend. Tot zijn verrassing voelde hij niets terwijl ze ongemakkelijk kletsten op de veranda. Door haar aanwezigheid verdween zijn droomkater; hij wilde haar niet. Het was een bevrijdende openbaring, ook al ging hij eraan kapot. Bevrijdend omdat het betekende dat hij niet van deze Julia hield; hij hield van de persoon die ze ooit was. Hij ging eraan kapot omdat de vrouw die hem achtervolgde in zijn dromen echt verdwenen was. Zo onbereikbaar als de doden.

De bomen in het park pieken na de keiharde vorst van een paar dagen geleden, alle bladeren met hun vorstbeten in de einde-herfst-schittering.

Hij vindt een plekje in de Ramble, doet zijn schoenen en sokken uit en leunt achterover tegen een perfect hellende boom. Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en probeert de biografie te lezen waar hij zich al een jaar doorheen ploegt, maar zijn concentratie verslapt.

Ann Voss Peters achtervolgt hem. De manier waarop ze zonder geluid viel, haar lichaam stijf en rechtop. Het duurde vijf seconden en hij keek niet weg toen ze op de Lincoln Town Car viel die beneden aan de stoeprand geparkeerd stond.

Als hij niet al bezig is met het herhalen van hun gesprek dan worstelt hij wel met de angst. Hij checkt zijn herinneringen grondig. Test hun eerlijkheid. Vraagt zich af...

Hoe weet ik nou of iemand is veranderd? Hoe zou dat voelen?

Rode en oranje bladeren zweven door het zonlicht, verzamelen zich om hem heen in de waterige schaduw. Vanuit deze positie tussen de bomen kijkt hij naar de mensen die op de paden lopen, slenterend om het meer. De meesten zijn met anderen, maar sommigen zijn alleen, net als hij.

Op zijn telefoon ziet hij een sms'je van zijn vriendin Gwendoline Archer, de leider van het Hercules-Team, een terreurbestrijdende SWAT-eenheid binnen de Emergency Service Unit van de politie.

Dacht vandaag aan je. Alles oké?

Hij schrijft haar terug:

Ja, hoor. Julia net gezien.

Hoe was dat?

Goed. Maar zwaar. Ga je nog iets doen?

Heb net mijn ronde gedaan. Ben aan het drinken bij Isaac's. Wil je gezelschap?

Nou en of. Kom eraan.

Het is veertig minuten lopen naar de bar naast Gwens appartement in Hell's Kitchen, die alleen kan pronken met het feit dat hij al vijftienveertig jaar bestaat. Chagrijnige barmannen serveren er saai Amerikaans tapbier en ze hebben geen enkele whisky die je niet voor minder dan dertig dollar in de winkel zou kunnen kopen. De wc's

zijn weerzinwekkend en er hangen nog steeds condoomautomaten. Uit de jukebox komt alleen maar jaren-zeventig-en-tachtig-rock en als niemand er iets instopt is er geen muziek.

Gwen zit aan de andere kant van de bar in een wielrenbroek en een vaal Brooklyn Marathon T-shirt, ze swipet naar links in een dating-app terwijl Barry op haar affloopt.

‘Ik dacht dat je het had opgegeven.’

‘Ik had jouw geslacht eventjes helemaal opgegeven, maar mijn therapeut zit me achter mijn reet aan dat ik het weer moet proberen.’

Ze glijdt van de kruk af en omhelst hem, de flauwe zweetgeur van haar dienstronde gecombineerd met sporen van douchegel en deodorant, met als resultaat iets als gezouten karamel.

‘Bedankt dat je wat van je liet horen.’

‘Jij moet vandaag niet alleen zijn.’

Ze is vijftien jaar jonger, halverwege de dertig, en een meter drieennegentig lang, waarmee ze de langste vrouw is die hij persoonlijk kent. Ze heeft kort haar en een Scandinavisch uiterlijk, maar dat maakt haar niet perse knap, eerder koninklijk. Vaak onopzettelijk streng. Hij zei ooit tegen haar dat ze het ongeïnteresseerde gezicht van een koningin had.

Ze leerden elkaar kennen tijdens een bankoverval die uitmondde in een gijzeling, een paar jaar geleden. De kerst daarna hadden ze een onenightstand, een van de meest gênante momenten in Barry's bestaan. Het gebeurde na een van de vele kerstborrels van de politie en ze waren die avond allebei van de wereld. Hij werd wakker in haar appartement om drie uur 's nachts en de kamer bleef om hem heen draaien. Hij maakte een fout door de kamer uit te glippen voordat hij zijn eigen bewustzijn aankon. Hij gaf over op de vloer naast haar bed en was bezig de boel schoon te maken toen Gwen wakker werd en tegen hem begon te gillen. ‘Ik ruim je kots morgenochtend wel op, ga gewoon weg!’ Hij herinnert zich niets meer van de seks, of ze die hadden gehad of geprobeerd te hebben, en

hij kan alleen maar hopen dat zij hetzelfde vergevende gat in haar geheugen had.

Hoe dan ook, geen van beiden had het er daarna nog over gehad.

De barman komt Barry's bestelling opnemen en geeft Gwen nog een Wild Turkey. Ze drinken en ouwehoeren eventjes wat en terwijl Barry de wereld langzaam weer aankan zegt Gwen: 'Ik hoorde dat je vrijdagavond tegen een FMS-zelfmoord aanliep?'

'Ja.'

Hij vertelt haar wat er gebeurd is.

'Wees eerlijk,' zegt ze. 'Je bent flink geflipt, zeker?'

'Nou ja, ik ben sinds gisteren wel een FMS-expert.'

'En?'

'Acht maanden geleden heeft het CDC, het Centrum voor Ziektebestrijding, vierenzestig soortgelijke gevallen geconstateerd in het Noordoosten. In alle gevallen had de patiënt last van acute valse herinneringen. Niet slechts een of twee. Een volledig ingebeelde geschiedenis die grote delen van hun leven tot dat moment besloeg. Vaak ging die maanden of jaren terug. In sommige gevallen decennia.'

'Dus ze verliezen de herinneringen aan hun echte leven?'

'Nee, ze hebben plotseling *twee* sets herinneringen. Een set echte en een set valse. In sommige gevallen kregen patiënten het idee dat hun herinneringen en bewustzijn van het ene naar het andere leven waren verhuisd. In andere ervoeren patiënten een plotselinge flits van valse herinneringen uit een leven dat ze nooit geleefd hadden.'

'Waar kwam het door?'

'Dat weet niemand. Ze hebben geen enkele fysiologische of neurologische afwijking geconstateerd bij degenen die er last van hebben. De enige symptomen zijn de valse herinneringen zelf. O ja, en ongeveer tien procent van de mensen die het krijgt pleegt zelfmoord.'

'Jezus.'

'Het aantal kan hoger liggen. Veel hoger. Dat is de uitkomst van de bekende gevallen.'

‘Het aantal zelfmoorden in de vijf stadsdelen is dit jaar toegenomen.’

Barry trekt de aandacht van de barman en bestelt nog een rondje.

Gwen vraagt: ‘Besmettelijk?’

‘Ik kon geen sluitend antwoord vinden. Het CDC is geen ziektekiem tegengekomen, dus het lijkt niet via bloed of via de lucht te worden overgebracht. Nog niet. Er staat een artikel in *The New England Journal of Medicine* waarin wordt gespeculeerd dat het zich verspreidt via het sociale netwerk van een drager.’

‘Zoiets als Facebook? Hoe kan dat...’

‘Nee, ik bedoel dat als iemand besmet is met EMS sommige mensen die ze kennen ook besmet raken. Hun ouders delen dezelfde valse herinneringen, maar in mindere mate. Hun broers, zussen en goede vrienden. Er was een casestudie over een kerel die op een dag wakker werd en herinneringen had aan een totaal ander leven. Hij was getrouwd met een andere vrouw, woonde in een ander huis, met andere kinderen, en een andere baan. Ze reconstrueerden de gastenlijst van zijn bruiloft op basis van zijn herinneringen, de bruiloft die hij zich herinnerde maar die nooit had plaatsgevonden. Ze konden dertien personen die erop stonden traceren en zij hadden ook allemaal herinneringen aan het huwelijk dat nooit werd gesloten. Heb je ooit gehoord van het Mandela-effect?’

‘Geen idee. Misschien.’

Het volgende rondje arriveert. Barry drinkt zijn shot Old Grand-Dad en giet er een slok Coors achteraan terwijl het licht door de voorramen in avondschemering verandert.

Hij zegt: ‘Er zijn kennelijk duizenden mensen die zich herinneren dat Nelson Mandela in de jaren tachtig overleed in de gevangenis, ook al leefde hij tot 2013.’

‘Daar heb ik van gehoord. Het is dat hele Berenstain Bears gedoe.’

‘Ik weet niet wat dat is.’

‘Je bent te oud.’

‘Rot op.’

‘Er waren van die kinderboeken toen ik klein was en veel mensen herinneren zich die als *The Berenstein Bears*, S-T-E-I-N, terwijl het eigenlijk wordt gespeld als S-T-A-I-N.’

‘Vreemd.’

‘Eng vooral, omdat ik me Berenstein herinner.’ Gwen tikt haar whisky weg.

‘En er zijn ook nog, en niemand weet of het met FMS verband houdt, steeds meer gevallen van acute déjà vu.’

‘Wat betekent dat?’

‘Mensen worden overvallen, soms op een verlamdende manier, door het gevoel dat ze hele delen van hun leven opnieuw beleven.’

‘Ik heb dat ook weleens.’

‘Ik ook.’

Gwen zegt: ‘Zei jouw springer niet dat de eerste echtgenote van haar man zich ook van het Poe Building had afgeworpen?’

‘Klopt, hoezo?’

‘Nou ja, het lijkt zo... onwaarschijnlijk.’

Barry kijkt haar aan. Het wordt druk en lawaaiig in de bar.

‘Wat wil je hiermee zeggen?’ vraagt hij.

‘Misschien had ze geen FMS. Misschien was dat wijf gewoon gek. Misschien moet je je niet zoveel zorgen maken.’

*

Drie uur later zit hij laveloos in een andere bar, de natte droom van bierfanaten, met houten panelen, opgezette buffel- en hertenkoppen die uit de muren steken en duizenden taps langs de verlichte planken.

Gwen probeert hem mee uit eten te nemen, maar de gastvrouw ziet hem op zijn benen wankelen voor haar kathedr en weigert ze een tafel. Terug buiten voelt de stad onvast en Barry is extreem gefocust zodat de gebouwen niet rond gaan draaien terwijl Gwen

hem bij zijn rechterarm pakt en hem de straat door leidt.

Hij realiseert zich ineens dat ze op een godvergeten straathoek staan te praten met een smeris. Gwen laat de agent haar penning zien en legt uit dat ze Barry naar huis probeert te krijgen maar dat ze bang is dat hij in een taxi gaat overgeven.

En dan lopen ze weer verder, struikelend, de futuristische nachtelijke glinstering van Times Square kolkt rond als een slechte kermis. Hij ziet de tijd, 23:22 uur, en vraagt zich af in wat voor zwart gat hij de laatste zes uur heeft gezeten.

‘En we gaannognietnaarhuis,’ zegt hij tegen niemand.

Later staart hij naar een digitale klok die 4:15 uur aangeeft. Het voelt alsof iemand zijn schedel heeft ingeslagen terwijl hij sliep en zijn tong is zo droog als een leren lap. Dit is niet zijn appartement. Hij ligt op de bank in Gwens woonkamer.

Hij probeert terug te kijken en de avond aan elkaar te plakken maar de onderdelen liggen overal verspreid. Hij herinnert zich Julia en het park. Het eerste uur in de eerste bar met Gwen. Maar alles daarna is troebel en besmet met spijt.

Zijn hart klopt in zijn oren. Zijn hoofd is op hol geslagen.

Het is dat eenzame nachtelijke uur, waar hij o zo bekend mee is, als de stad slaapt maar jij niet en alles waarvan je spijt hebt gehad in je leven door je hoofd raast met een ondraaglijke hevigheid.

Hij denkt aan zijn vader die overleed toen hij jong was en de blijvende vraag: *wist hij dat ik van hem hield?*

En Meghan. Altijd Meghan.

Toen zijn dochter een klein meisje was, was ze ervan overtuigd dat er een monster woonde in de dekenkist aan het voeteneind van haar bed. Overdag dacht ze er niet aan, maar zodra de zon onderging en hij haar instopte, was het onontkoombaar dat ze hem zou roepen. En dan kwam hij haar kamer binnensnellen en knielde hij naast haar bed om haar eraan te herinneren dat alles ’s nachts enger lijkt. Het is maar een illusie. Een trucje dat de duisternis met ons uithaalt.

Wat is het dan ook vreemd, decennia later en zijn leven zo anders dan hij zich had voorgesteld, dat hij nu alleen op een bank ligt in het appartement van een vriendin en zijn angst probeert te bezweren met dezelfde logica die hij losliet op zijn kind, al die jaren geleden.

Alles ziet er beter uit in de ochtend.

Er is weer hoop als het licht terugkeert.

De wanhoop is maar een illusie, een trucje van de duisternis.

En hij doet zijn ogen dicht en troost zichzelf met de gedachte aan de kampeertrip naar Lake Tear of the Clouds. Aan dat perfecte moment.

Daarin schenen de sterren.

Hij zou daar altijd willen blijven als het kon.

HELENA

1 november 2007

Dag 1

Ze heeft een knoop in haar maag terwijl ze kijkt hoe de Noord-Californische kustlijn steeds verder uit het zicht verdwijnt. Ze zit achter de piloot, onder het gebrul van de rotoren, en kijkt naar de golvende oceaan onder haar, honderdvijftig meter onder het onderstel van de helikopter.

Het is geen goede dag op zee. De wolken hangen laag; het water is grijs en bevekt met schuimkoppen. En hoe verder ze van land weg zijn, hoe donkerder de wereld wordt.

Door de met regen bevekte voorruit van de helikopter ziet ze iets vorm krijgen in de verte – een bouwwerk dat uit het water steekt, nog een paar kilometer verderop.

Ze praat in haar microfoon. 'Is dat het?'

'Ja, mevrouw.'

Vooroverleunend tegen het schouderharnas wordt ze steeds nieuwsgieriger naarmate de heli zijn doel bereikt, langzamer gaat vliegen en naar een kolos van ijzer, staal en beton daalt dat op drie poten in de oceaan staat als een reusachtige driepoot. De piloot duwt tegen de knuppel en ze draaien een langzaam rondje links om het bouwwerk heen, het hoofdplatform steekt ongeveer twintig verdiepingen boven de zee uit. Er hangen nog een paar kranen over de zijkanten, overblijfselen van de olie- en gasboringstijd. Maar verder is het eiland ontdaan van alle industriële versiersels en helemaal getransformeerd. Op het hoofdplatform ziet ze een basketbalveldje. Een zwembad. Een kas. Iets wat lijkt op een sintelbaan rondom het terrein.

Ze landen op een helikopterdek. De turbo-aandrijfas gaat langzamer draaien en door haar raampje ziet Helena een man in een geel bomberjack naar de helikopter toe rennen. Terwijl hij de cabine deur openmaakt zit zij te friemelen aan het driepunts slotmechanisme van haar gordels tot ze uiteindelijk losschieten.

De man helpt haar uit de heli het landingsgestel op en daarna op het landingsplatform. Ze volgt hem naar een trap die van de helipad naar het hoofdplatform loopt. De windt raast door haar hoodie en t-shirt en terwijl ze bij de trap aankomt sterft het geluid van de helikopter weg om plaats te maken voor de gapende stilte van de open oceaan.

Ze stappen de laatste trede af, de uitgestrekte betonnen vloer op, en daar is hij dan. Hij loopt op hen af over het platform.

Haar hart bonkt.

Zijn baard is onverzorgd, zijn donkere haar is wild en wappert in de wind. Hij draagt een spijkerbroek en een vaal sweatshirt en hij is onmiskenbaar Marcus Slade: uitvinder, filantroop, zakenmagnaat, oprichter van meer baanbrekende technologiebedrijven dan zij kan opnoemen, van sectoren zo verschillend als cloud computing, transport, ruimtevaart en AI. Hij is een van de rijkste en invloedrijkste mensen ter wereld. Een schoolverlater. En pas vierendertig.

Hij glimlacht en zegt: ‘We gaan dit doen!’

Door zijn enthousiasme kalmeert ze en terwijl ze naar elkaar toelopen op het platform, weet ze niet zeker wat ze nu moet doen. Zijn hand schudden? Vriendelijke knuffel? Slade maakt de keuze voor haar en geeft haar een warme omhelzing.

‘Welkom op Fawkes Station.’

‘Fawkes?’

‘Als in Guy Fawkes – weet je nog, wat er 5 november gebeurde?’

‘O. Oké. Vanwege de herinnering?’

‘Vanwege het feit dat ik graag de status quo opschud. Je zult het wel koud hebben, kom mee naar binnen.’ Ze lopen nu richting de superstructuur, vijf verdiepingen hoog, aan het andere eind van het platform.

‘Niet echt wat ik had verwacht,’ zegt Helena.

‘Ik heb deze een paar jaar geleden gekocht van ExxonMobil toen het olieveld droogviel. Ik wilde er eerst mijn eigen huis van maken.’

‘Je bedoelt een soort *Fortress of Solitude*?’

‘Precies. Maar toen besepte ik dat ik hier kon wonen en het ook kon gebruiken als het perfecte onderzoekscentrum.’

‘Hoezo perfect?’

‘Een miljoen redenen, maar de belangrijkste zijn privacy en veiligheid. Ik ben betrokken bij een paar ondernemingen waar enorm veel bedrijfspionage plaatsvindt en veel controleerbaarder dan deze omgeving wordt het niet, toch?’

Ze lopen langs het zwembad, bedekt vanwege het seizoen, het zeil wappert woest in de novemberwind.

Ze zegt: ‘Ten eerste, bedankt. Ten tweede, waarom ik?’

‘Omdat er technologie in jouw hoofd zit die de mensheid zou kunnen veranderen.’

‘Hoezo?’

‘Wat is dierbaarder dan onze herinneringen?’ vraagt hij. ‘Ze tekenen ons en vormen onze identiteit.’

Daar komt bij dat er het volgende decennium een markt ontstaat

voor de behandeling van alzheimer die vijftien miljard dollar waard is.’

Marcus glimlacht alleen maar.

Zij zegt: ‘Mijn hoofddoel is mensen helpen, dan weet je dat. Ik wil een manier vinden om herinneringen te behoeden voor aftakelende hersenen die ze niet langer kunnen ophalen. Een tijdsCapsule voor kernherinneringen.’

‘Ik begrijp het. Kun je niet een manier verzinnen waardoor het zowel een filantropische als een commerciële onderneming wordt?’

Ze lopen langs de ingang van een grote kas, de binnenwanden dampen en druipen van de condensatie.

‘Hoe ver uit de kust zitten we?’ vraagt ze, terwijl ze over het platform naar de zee kijkt, waarvandaan een dikke wolk hun kant opkomt.

‘Tweehonderdtachtig kilometer. Wat vonden je ouders en je vrienden ervan dat je van de aardbodem verdwijnt om supergeheim onderzoek te gaan doen?’

Ze weet niet zeker wat ze daar op moet zeggen. Haar leven heeft zich de laatste tijd voornamelijk afgespeeld onder de fluorescerende lampen van laboratoria en rondom het verwerken van ruwe data. Het is haar nooit gelukt om een manier te vinden die haar in staat stelde te ontkomen aan de onweerstaanbare zwaartekracht van haar werk; niet voor haar moeder, maar als ze eerlijk is, ook niet voor haarzelf. Werk is het enige waardoor ze voelt dat ze leeft en ze heeft zich meer dan eens afgevraagd of dat betekent dat ze kapot is.

‘Ik werk veel,’ zegt ze, ‘dus ik hoefde het maar tegen zes mensen te zeggen. Mijn vader moest huilen, maar hij huilt altijd. Niemand was echt verrast. God wat klinkt dat treurig, hè?’

Slade kijkt haar aan en zegt: ‘Ik denk dat balans is bedoeld voor mensen die niet weten waarom ze hier zijn.’

Ze denkt daar even over na. Op de middelbare school en de universiteit werd ze keer op keer aangemoedigd haar passie te vinden,

een reden om op te staan en adem te halen. Volgens haar hadden weinig mensen die bestaansredenen echt gevonden.

Docenten en professoren hadden haar nooit verteld over de duistere kanten achter het vinden van je doel. Het deel dat je verslindt. Het deel dat je relaties en geluk vernietigt. En toch zou ze niet willen ruilen. Ze kan alleen maar zijn wie ze nu is.

Ze komen aan bij de ingang van de superstructuur.

‘Stop eens even’, zegt Slade. ‘Kijk.’ Hij wijst naar een muur van mist die over het platform schuift. De lucht wordt koud en stil. Helena kan de helipad niet eens meer zien. Ze zitten gevangen in het hart van een wolk.

Slade kijkt haar aan. ‘Wil je met mij de wereld veranderen?’

‘Dat is de reden dat ik hier ben.’

‘Goed zo. Laten we gaan bekijken wat ik voor je heb gebouwd.’

BARRY

5 november 2018

POLITIE NEW YORK
24^E DISTRICT, 151 W 100TH STREET
NEW YORK, NY 10025

POLITIECOMMISSARISTELEFOONNUMMER
JOHN R. POOLE (212) 555-1811

[X] VOORLOPIG POLITIERAPPORT
[] TOEGEVOEGD RAPPORT

CSRRDATUM TIJD DAG LOCATIE
01457C 11/07/03 2130 VRIJ 2000 WEST 102ND
4OSTE VERDIEPING

TYPE RAPPORT
POLITIEVERSLAG

IK, PO RIVELLI, GING TERWIJL IK OP PATROUILLE WAS NAAR EEN IO-56A BIJ HET POE BUILDING OP HET TERRAS VAN DE HULT-QUISTKANTOREN. IK TROF EEN VROUW AAN DIE OP DE RAND STOND. IK ZEI DAT IK EEN AGENT WAS EN VROEG HAAR OM ER ALSJEBLIEFT AF TE KOMEN. ZE WEIGERDE DIT EN WAARSCHUWDE ME NIET DICHTERBIJ TE KOMEN ANDERS ZOU ZE SPRINGEN. IK VROEG OM HAAR NAAM EN ZE VERTELDE ME DAT ZE FRANNY BEHRMANN HEETTE (W/V GD 06/12/63, 509 E 110TH STREET). ZE LEEK NIET ONDER INVLOED TE ZIJN VAN DRUGS OF ALCOHOL. IK VROEG HAAR OF IK IEMAND VOOR HAAR KON BELLEN. ZE ZEI 'NEE'. IK VROEG HAAR WAAROM ZE EEN EINDE WILDE MAKEN AAN HAAR LEVEN. ZE ZEI DAT ZE NERGENS GELUK AAN ONTLEENDE EN DAT HAAR MAN EN GEZIN BETER AF ZOULDEN ZIJN ZONDER HAAR. IK VERZEKERDE HAAR DAT DAT NIET ZO WAS. OP DAT MOMENT HIELD ZE OP MET HET BEANTWOORDEN VAN MIJN VRAGEN EN LEEK ZE MOED TE VERZAMELEN OM TE SPRINGEN. IK STOND OP HET PUNT HAAR FYSIEK WEG TE HALEN BIJ DE RAND TOEN IK EEN PORTOFOONBERICHT KREEG VAN PO DECARLO DIE AANGAF DAT DE ECHTGENOOT VAN MERVROUW BEHRMANN [JOE BEHRMANN, W/M GD 12/03/61, 509 E 110TH STREET] MET DE LIFT OMHOOG KWAM OM ZIJN VROUW TE ZIEN. IK VERTELDE DIT AAN MEVROUW BEHRMANN. MENEER BEHRMANN KWAM AAN OP HET DAK. HIJ LIEP NAAR ZIJN VROUW TOE EN OVERTUIGDE ZIJN VROUW ERVAN WEER HET TERRAS OP TE STAPPEN. IK LIEP MET MEVROUW EN MENEER BEHRMANN MEE NAAR BENEDEN EN ZIJ WERD AFGEVOERD IN EEN AMBULANCE NAAR HET SISTERS OF MERCY-ZIEKENHUIS VOOR ONDERZOEK.

RAPPORT VAN PO RIVELLI DIENSTDOENDE AGENT SGT-DAWES

Barry heeft een vreselijke kater en leest het politierapport voor de derde keer, aan zijn bureau in een ruimte met allemaal kantoorkokjes. Hij krijgt er jeuk van aan zijn hersens, omdat het precies het tegenovergestelde is van wat Ann Voss Peters had verteld over wat er tussen haar echtgenoot en zijn eerste vrouw was gebeurd. Zij dacht dat Franny was gesprongen.

Hij legt het verslag naast zich neer, zet zijn monitor aan en logt in op zijn New York State RDW-database, zijn hoofd bonkt achter zijn ogen.

Uit zijn zoektocht naar Joe en Franny Behrmann rolt een laatst bekend adres: Pinewood Lane 6 in Montauk.

Hij zou dit gewoon moeten laten rusten. FMS en Ann Voss Peters moeten vergeten en verder gaan met het invoeren van de stapels papierwerk en openstaande zaken die zijn bureau bedelven. Er is hier geen sprake van een misdrijf waaraan hij zijn tijd zou mogen besteden. Alleen maar... onregelmatigheden.

Maar hij is nu wel waanzinnig nieuwsgierig.

Hij is al drieëntwintig jaar rechercheur omdat hij graag puzzels oplost en dit geval, deze tegenstrijdige reeks gebeurtenissen fluistert hem toe – een scheve zaak die hij koste wat kost wil rechtzetten.

Hij zou een berisping kunnen krijgen als hij met zijn Crown Vic naar het einde van Long Island zou rijden voor iets dat duidelijk geen goedgekeurd, geoorloofd politiewerk is en zijn hoofd doet te veel pijn om überhaupt zo ver te rijden.

Dus surft hij naar de ov-website om de dienstregeling te bekijken.

Er is een trein die binnen een uur vertrekt vanaf Penn Station naar Montauk.